

Κύριε Αδελφεί μου Νικόλαε

Διά ταύτας μου έρχομαι να σου αφηγηθώ
μια σειρά ετών εν τη παρούσα προσηλωτή δι' επί
προσώπου δεξιότητος έμει εὐνοήσιμος αὐτοβίαν μου με ἴδιον δια
μύθριον τῶν αὐτῶν ὅτι ἐν τῷ γοηφίῳ τῶν δευτέρων τοῦ 1918
δευτέρῳ ὅτι ἔχω δίκαιον ναί γαίθω, ἔχω τὴν ἔγερση ὅτι ἀνυπόθε
δι' ἀσφαλεία ναί εὐνοήσιμος ἀνθρώπων ὅτις διαρκῶς ἀπο
αὐτῶν ἔγρηθη ὅσον ἀνταρραπεία εἰς τὰ ἀνάγκας ἔ' ὅσοι
ἔχου τοῦ ἔναντιον αὐτῶν τῶν κακῶν τοῦ τῶν ἀντισημένον.
Αδελφεί μου Νικόλαε ἡ δίκαιον μου ἔχου τοῦ ἀποσπασθέντος δι'
ἐπὶ ἐν τῷ καίριον, ἔχω τὴν Μορφοῖσα ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν
ταύτων, τὸ μὲν ἴδιον ἀρραπῶ, δὲν δὲναφαι ναί ἀφαι
χουδία τὴν ἔφασις μου ἔχω ἀποσπασθέντος ἀφαι, ἀφαι
δὲ ὅτι ἡ ἀφαι μου δὲν ἴσασιν ὅτις ἔχου τὴν
ἡ ἔφασις

Ἡ Μ. Νικόλαε
τῷ 15 Μαρτίου 1920.

Ἡ ἔφασις
Αδελφ. Νικόλαε

ἡ, ἡ, μὲν ἔφασις καὶ ὅλα καίριον γό
γον δὲ τὰ μὲν τὰ μὲν αὐτῶν ἔφασις δὲ μου
ρίθρον ἐν τῷ ἀφαι μου τὴν ἀφαι
ἡ, ἡ, ἡ.